

РЕШЕНИЕ

№ 6316

гр. София, 28.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 74 състав,
в публично заседание на 17.10.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Младен Семов

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **6472** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административно процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на Ю. Л. Л., ЕГН [ЕГН], адрес – [населено място], [жк], [жилищен адрес] в. В, ап.85 чрез адв. Н. – САК срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 22-4332-001180 от 16.03.2022г., издадена от И. Й. - полицейски инспектор към СДВР, отдел "Пътна полиция", с която на основание чл. 171, ал. 2а, б. а ЗДвП по отношение на жалбоподателя е приложена принудителна административна мярка- прекратяване на регистрацията на ППС за срок от 6 месеца.

Твърди се материална незаконосъобразност на оспорваният акт на основание чл.1612 ал.4 ЗДвП и чл. 24 от ППЗДвП, тъй като притежаваното от него СУМПС е издадено от Великобритания – страна по Конвенцията за движение по пътищата, подписана 1968, като неговото СУМПС отговаря на изискванията на Приложение № 6 към Конвенцията. Успоредно с това се сочи липса на предпоставки за приложение на която и да е от хипотезите на чл.171 т.2а б. „а“ от ЗДвП за неправилност на приложената мярка.

На второ място твърди, че акта е постановен в нарушение на производствените правила, като органа не е изследвал и анализирал горепосочените обстоятелства, успоредно с това – твърди несъответствие между посочената норма на чл.171 т.2а б. „а“ от ЗДвП и разпоредбата на чл.162 ал.1 ЗДвП, както и наличието на несъответствие

между издаденият спрямо него АУАН и процесно оспорваната ПАМ.

Моли акта да бъде отменен и претендира направените от него съдебно-деловодни разноси по делото.

Ответната страна –полицейски инспектор към СДВР, отдел "Пътна полиция" И. Й. не изразява становище по жалбата.

Процесната жалба е допустима като подадена в срок, срещу подлежащ на оспорване акт, от активно легитимирано лице и в съответствие с изискванията за редовност на същата – форма, съдържание и приложения.

По съществото на спора, с оглед данните по делото и твърденията на страните, съдът съобрази:

Видно от административната преписка, на 09.03.2022г. около 18:20ч. в [населено място] по [улица]в посока [улица], Ю. Л. е управлявал лек автомобил „Нисан Терано“, рег. [рег.номер на МПС] , негова собственост, като при извършена проверка е установено, че водачът управлява МПС с чуждестранно национално свидетелство, което не е подменено сред пребиваване повече от 3 месеца в Република България. Посоченото е квалифицирано като нарушение на чл. 162, ал. 1 ЗДвП, като на водача е съставен АУАН серия ГА № 564861/09.03.2022 г., а въз основа на него е издадено и НП.

При тази фактическа обстановка на основание чл. 171, т. 2а, б. „а“от ЗДвП е издадена и процесно обжалваната заповед за прилагане на принудителна административна мярка.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица.

Видно от Заповед № 8121з – 1524/09.12.2016 г. на министъра на вътрешните работи, СДВР е определена да осъществява контрол по ЗДвП, а съгласно приложената Заповед № 513з-1618 от 26.02.2018 г. на директора на СДВР, компетентни да издават заповеди за прилагане на принудителни административни мерки от процесния вид са длъжностни лица – държавни служители от отдел "Пътна полиция" при СДВР – полицейски органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 ЗМВР.

Оспорената по делото заповед е издадена от полицейски инспектор към СДВР, отдел "Пътна полиция", поради което е налице компетентност на административния орган за прилагане на принудителната административни мерки.

Процесната Заповед е издадена в съответствие с изискването за форма и съдържание като съдържа фактическите и правни основания за издаването ѝ. При постановяването и не са допуснати нарушения на административно-производствените правила дефинирани в специалния закон и в АПК.

Относно материалната законосъобразност на акта, съдът съобрази:

По силата на чл. 171, т. 2а, буква "а" от ЗДвП за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага принудителна административна мярка - прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство на собственик, който управлява МПС без да е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него МПС или след като е лишен от право да управлява МПС по съдебен или административен ред или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или т. 4 или по реда на чл. 69А от НПК, както и на

собственик, чието МПС е управлявано от лице, за което са налице тези обстоятелства - за срок от шест месеца до една година.

От своя страна – разпоредбата на чл. 162, ал. 1 от ЗДвП предвижда, че българските граждани могат да управляват моторни превозни средства на територията на Република България с чуждестранно национално свидетелство, когато то не е издадено от държава - членка на Европейския съюз, или от друга държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или от Конфедерация Швейцария в срок до 3 месеца от датата на влизането им в страната.

В настоящият казус безспорно между страните е обстоятелството, че жалбоподателят е управлявал МПС със свидетелство за правоуправление, издадено от Великобритания на 31.08.2018г. Към момента на издаването му, споразумението за оттегляне на Великобритания от ЕС не е влязло в сила /същото е в сила от 31.01.2020 г. /, поради което държавата - издател е била държава-членка на Европейския съюз.

Свидетелствата за управление на МПС на територията на ЕС са предмет на регламентация с Директива 2006/126/ЕО на Европейския парламент и на съвета от 20.12.2006 г. относно свидетелствата за управление на превозни средства.

Текста на чл.2 на посочената Директива регламентира условията за взаимно признаване, като чл.1 от посоченият съюжен акт регламентира единен образец на СУМПС, така, че той да бъде годен за това взаимно признаване. Успоредно с това чл.7 от Директива регламентира и условията за издаване, валидност и подновяване на СУМПС в т.ч. и полагане на изпит и медицински стандарти. В този смисъл Директивата въвежда еднакъв режим по отношение на територията на целият ЕС, като редом с другото допуска отклонения и дава разрешение как следва да се процедира в хипотезите на отнемане на СУМПС, валидността на свидетелствата които са издадени от ДЧ в режим на безсрочност, както и при установяване на лице, придобило СУМПС в една ДЧ на територията на друга ДЧ и др.

Текста на чл.7 пар.2 б.“а“ и б.“б“ от Директивата предвижда, че считано от 19 януари 2013 г. свидетелства, издадени от държави-членки за категории АМ, А1, А2, А, В, В1 и ВЕ имат срок на административна валидност 10 години, като държава-членка може да избере да издава такива свидетелства със срок на административна валидност до 15 години, а считано от 19 януари 2013 г. свидетелства, издадени от държави-членки за категории С, СЕ, С1, С1Е, D, DE, D1, D1Е имат срок на административна валидност 5 години;

В настоящият казус процесното СУМПС е издадено със срок на действие – 10 години и съответства напълно на приложение № 1 към Директива 2006/126/ЕО. По силата на Споразумението за оттегляне на О. Кралство от ЕС, тя е приложима във Великобритания до края на преходния период - 31.12.2020 г.

В този смисъл безспорно жалбоподателя е притежавал СУМПС издадено въз основа на и в съответствие на задължителните за всички ДЧ на ЕС стандарти, в т.ч. и България.

Успоредно с това и що се касае до обстоятелството, че след т.нар. Брекзит, съюзното законодателство не се прилага вече и по отношение на СУМПС издадени от Великобритания, то спора следва да се разгледа през призмата на текста на чл.41 от Конвенция за пътното движение, подписана във В. на 8.11.1968 г., включително поправките към Конвенцията, /влезли в сила на 3.09.1993 г./

Съгласно ал.2 на чл.41 от конвенцията, договарящите страни / сред които България и Великобритания/ ще признаят всяко свидетелство за управление, преведено на техния

език или на един от техните езици, или ако не е преведено на един от тези езици, придружено със съответен превод; всяко национално свидетелство за управление, отговарящо на положенията от приложение 6 на настоящата Конвенция. Всъщност изискванията на приложение 6 към Конвенцията се съдържат в изискванията към Приложение 1 към Директивата, като Директивата въвежда допълнителни изисквания за целите на ЕС. В този смисъл съответствието им е несъмнено.

Успоредно с това обаче, текста на ал.7 б. „а“ на нормата на чл.41 от Конвенцията императивно гласи, че положенията в настоящия член не задължават Договарящите страни да признаят валидността на националните и международните свидетелства за управление, издадени на територията на друга Договаряща страна на лица, чието постоянно местожителство е било в тази страна в момента на издаването на свидетелството, или чието постоянно местожителство е било сменено на тази територия след издаването на свидетелството.

В този смисъл България би могла да се счита необвързана от посочените норми на Конвенцията по отношение на лица, чието постоянно местожителство е било в друга Държава в момента на издаване на свидетелството.

Ето защо не може да се приеме и нарушение на Конвенцията.

Независимо от това обаче, настоящият състав съобрази, че на интернет страницата на компетентния орган – Министерство на вътрешните работи, раздел “Брекзит“ е публикувано съобщение, съгласно което „След изтичане на преходния период, предвиден по Споразумението за оттегляне на О. кралство от Европейския съюз, в Република България СУМПС, издадено от ОК, се признава като СУМПС, издадено от държава, която е договаряща страна по Конвенцията за движението по пътищата от 1968 г. и отговарящо на изискванията на приложение №6 към Конвенцията.“
[https://www.mvr.bg/%D0%B1%D1%80%D0%B5%D0%BA%D0%B7%D0%B8%D1%82/%D0%B8%D0%BD%D1%84%D0%BE%D1%80%D0%BC%D0%B0%D1%86%D0%B8%D1%8F-%D0%B7%D0%B0-%D0%B1%D1%80%D0%B5%D0%BA%D0%B7%D0%B8%D0%BD%D1%84%D0%BE%D1%80%D0%BC%D0%B0%D1%86%D0%B8%D1%8F-%D0%B7%D0%B0-%D0%B1%D1%80%D0%B5%D0%BA%D0%B7%D0%B8%D1%82/](https://www.mvr.bg/%D0%B1%D1%80%D0%B5%D0%BA%D0%B7%D0%B8%D1%82/%D0%B8%D0%BD%D1%84%D0%BE%D1%80%D0%BC%D0%B0%D1%86%D0%B8%D1%8F-%D0%B7%D0%B0-%D0%B1%D1%80%D0%B5%D0%BA%D0%B7%D0%B8%D1%82/%D0%B8%D0%BD%D1%84%D0%BE%D1%80%D0%BC%D0%B0%D1%86%D0%B8%D1%8F-%D0%B7%D0%B0-%D0%B1%D1%80%D0%B5%D0%BA%D0%B7%D0%B8%D1%82/)

Независимо от факта, че след въпросният пасаж съобщението продължава с прецизиране, насочено към чуждите граждани, дългосрочно пребиваващи в Република България, то така изложеният текст най-малкото създава правни очаквания у българските граждани, притежаващи СУМПС издадено от О. Кралство, че същото ще бъде признато на територията на страната, при това без дерогацията по чл.41 ал.7 от Конвенцията. Лаконичният и непрецизиран текст на публично огласената административна практика от страна на компетентният орган – МВР, създава правни очаквания в кръга лица, спадащи в разглежданата хипотеза, поради което действия като процесно оспорената Заповед за прилагане на ПАМ са им непротивопоставими.

В контекста на приложното поле на правото на ЕС, чийто източник е практиката на Съда на ЕС и в чиито материален обхват е настоящият спор, а именно – Директива 2006/126/ЕО, следва да се подчертае, че принципът на правната сигурност, който е един от основните принципи на правото на Съюза, следствие от който е принципът на защита на оправданите правни очаквания, изисква действието на правните норми да е ясно, точно и предвидимо, за да могат заинтересованите лица да се ориентират в правни положения и отношения, свързани с правния ред на Съюза (вж. решение от 8 декември 2011 г., F. Тийсон/Комисия, С-81/10 Р, ЕУ:С:2011:811, т. 100 и цитираната

съдебна практика; решения от 13 октомври 2016 г., Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej и Petrotel, C-231/15, EU:C:2016:769, т. 29 и от 15 декември 2016 г., Испания/Комисия, T-808/14, непубликувано, EU:T:2016:734, т. 193).

Според постоянната съдебна практика принципът на защита на оправданите правни очаквания е един от основните принципи на Съюза. Всеки правен субект, у когото институцията на Съюза е породила основателни надежди, има право да се позове на този принцип. Уверения, които могат да породят такива надежди, независимо от формата, в която са дадени, представляват конкретни, безусловни и непротиворечиви сведения, произтичащи от оправомощени и достоверни източници, предоставени на заинтересованото лице от компетентните органи на Съюза (вж. решения от 14 юни 2016 г., Marchiani/Парламент, C-566/14 P, EU:C:2016:437, т. 77 и цитираната съдебна практика и от 12 януари 2017 г., Timab Industries и CFPR/Комисия, C-411/15 P, EU:C:2017:11, т. 134 и цитираната съдебна практика; решение от 26 септември 2014 г., V&S E./Комисия, T-222/13, непубликувано, EU:T:2014:837, т. 47).

В този смисъл и като е огласил административна практика, създаваща основателни надежди за признаване действието на СУМПС издадени от О. Кралство, без да е посочил относимостта на условието по чл.41 ал.7 от Конвенцията, компетентният орган – МВР се е обвързал от собственото си изявление и е преклудирал възможността лицата да изпаднат в хипотезата на нарушение на чл. 162 ал.1 от ЗДвП. Ето защо и като е постановил процесната заповед, административният орган от системата на МВР е постановил незаконосъобразен административен акт.

С оглед изхода от спора и своевременно отправената претенция за заплащане на сторените съдебно-деловодни разноски в производство, съдът счита, че на основание чл. 143, ал. 1 от АПК, в полза на жалбоподателя следва да се присъдят направените от него съдебни разноски в общ размер на 510 /петстотин и десет/ лева, от които 500лв.- адвокатско възнаграждение и 10лв. - заплатена държавна такса по настоящето производство.

Поради това и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София град, 74 състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 22-4332-001180 от 16.03.2022г., издадена от И. Й. - полицейски инспектор към СДВР, отдел "Пътна полиция".

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на Ю. Л. Л., ЕГН [ЕГН], адрес – [населено място], [жк], [жилищен адрес] в. В, ап.85, сумата от 510 /петстотин и десет/ лева – съдебно-деловодни разноски.

Решението не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: